

Sygnatura akt VI Ka 332/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 czerwca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski (spr.)

Sędziowie SSO Marcin Mierz

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 r.

sprawy **D. K.** ur. (...) w Ś.,

syna S. i U.

oskarżonego z art. 207§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 31§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 27 stycznia 2015 r. sygnatura akt II K 763/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uchyla punkt 4;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. U. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015r. sygn. II K 763/14 orzekł w sprawie oskarżonego **D. K.**.

Apelację od wyroku obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę w zakresie kary zasadniczej i uchylenie zobowiązania do opuszczenia lokalu.

Ponadto obrońca wskazał na naruszenie art. 101 § 1 pkt. 4 k.k., aczkolwiek nie sformułował wniosków w tym zakresie. Z uzasadnienia apelacji wynika, iż obrońca kwestionuje ocenę dowodów, szczególnie pominięcie że oskarżony doznał urazów psychicznych ze strony ojca. Nadto podkreślił pominięcie przy wymiarze kary, szczególnie środka karnego, okoliczności związanych z sylwetką oskarżonego.

Sąd Okręgowy stwierdził co następuje:

Wywiedziona apelacja zasługuje na uwzględnienie w części dotyczącej środka karnego.

Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego dotyczące jakoby przedawnienia czynów popełnionych w okresie do 2009 roku nie zasługują na uwzględnienie. Należy bowiem zauważyć, że oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w okresie od 2004 roku do 28 marca 2014 roku. Przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. należy do przestępstw wieloczynnościowych o charakterze ciągłym, zatem poszczególne elementy tego przestępstwa, stanowiące czynności wykonawcze - sposób w jaki sprawca znęca się nie przedawniając się odrębnie, skoro dopiero suma tych poszczególnych zachowań stanowi o zaistnieniu przestępstwa znęcania się. Brak zatem podstaw do stwierdzenia przedawnienia się czy to poszczególnych czynności wykonawczych wypełniających znamiona odrębnych przepisów ustawy karnej, czy to części przestępstwa znęcania się.

Zasadnie Sąd Rejonowy oparł swe orzeczenie na zeznaniach świadków - sąsiadów oskarżonego, w sytuacji gdy jego bliscy odmówili składania zeznań.

W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy zasadnie został oceniony przez Sąd Rejonowy jako pozwalający na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu.

Ocena zebranego materiału dowodowego nie narusza przepisu art. 7 k.p.k., nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i nie wykazuje błędów logicznych. Zaznaczyć przy tym należy, iż swobodna ocena dowodów jest jedną z naczelnych zasad prawa procesowego, u podstaw której leży zasada prawdy materialnej, a swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na postawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Prawem bowiem oskarżonego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony. Tak długo jednak oskarżony może skutecznie w ten sposób realizować swoje uprawnienia procesowe, a Sąd zobowiązany interpretować wątpliwości na jego korzyść, jak długo oskarżony nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści. Nie jest sprzeczny z tą zasadą wybór wersji mniej korzystnej, jeżeli w przeciwieństwie do korzystniejszej, właśnie ona pasuje do obrazu zdarzenia jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym dopełnienie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 1976 r., sygnatura akt III Kr 86/76; OSN GP z. 2 z 1977 r., poz. 16). Sąd wyrokujący może bowiem dać wiarę jednej grupie dowodów, nawet odmawiając wiarygodności innym dowodom, jeżeli tylko ostatecznie swoje stanowisko właściwie umotywował (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1998r. sygnatura akt III KKN 407/96; Prok. i Pr. 1998/11-12/10). Zważyć bowiem należy, iż swobodna ocena dowodów jako jedna z zasad prawa procesowego wyrażona w przepisie art. 7 k.p.k. nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na postawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem jednakowoż wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać iż to jakiś uraz psychiczny spowodowany przez ojca oskarżonego powodował zachowania oskarżonego, skoro świadkowie wskazywali na ewidentnie agresywne zachowanie oskarżonego, zwykle pod wpływem alkoholu, a tłem awantur były pieniądze, zaś i sam oskarżony nie kwestionował że do sytuacji takich dochodziło i przebywał na Izbie Wytrzeźwień.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest oceną logiczną, zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy nie została ona zasadnie niczym podważona.

Wina oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie jak i kwalifikacja prawna popełnionego przestępstwa.

W ocenie Sądu Odwoławczego również wymierzona oskarżonemu kara w pełnym zakresie uwzględnia wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, jest adekwatna do stopnia zawinienia i wykazanego przez oskarżonego natężenia złej woli. W żadnym razie kary tej nie można uznać za karę rażąco niewspółmierną czy też nieadekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowa jest również orzeczona kara grzywny, skoro oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wskazano tę okoliczność w opisie przypisanego mu czynu.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można w zasadzie podnieść jedynie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku wskazał okoliczności, które miał na uwadze orzekając karę.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji właściwie określił stopień społecznej szkodliwości oraz stopień winy oskarżonego i adekwatnie do tych kryteriów wymierzył mu karę dostatecznie - acz nie nadmiernie - surową.

Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, a więc kary o charakterze zasadniczym, Sąd Rejonowy zobowiązał oskarżonego na mocy art. 72 § 1 pkt 7 b k.k. do opuszczenia lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie ze S. K. i U. K..

W ocenie Sądu Okręgowego rację ma obrońca wskazując, iż wypełnienie tego obowiązku przez oskarżonego rodziłoby znaczne problemy z uwagi na to, iż jest osobą schorowaną, z orzeczoną obecnie III grupą inwalidzką co siłą rzeczy wpływa na możliwość uzyskania przez niego dochodów umożliwiających wynajęcie jakiegoś lokum. Nie bez znaczenia jest również obecna postawa pokrzywdzonych, którą obrońca odczytuje jako przebaczenie oskarżonemu. Mając na uwadze, że Sąd zobowiązał oskarżonego do poddania się oddziaływaniom terapeutycznym w zakresie zwalczania zachowań agresywnych i przemocy w rodzinie, jest to wystarczający w ocenie Sądu Okręgowego obowiązek, który przyczyni się do przestrzegania porządku prawnego przez oskarżonego.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok przez uchylenie punktu 4, a w pozostałej części utrzymał go w mocy, bowiem nie znalazł podstaw do kwestionowania trafności zaskarżonego wyroku w zakresie ustalonego stanu faktycznego i przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów, ani co za tym idzie w zakresie orzeczenia o winie oskarżonego, i będącego jej konsekwencją orzeczenia o karze zasadniczej.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. U. kwotę 516,60 zł złotych tytułem zwrotu kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym, zwalniając oskarżonego od zapłaty wydatków za postępowanie odwoławcze, a obciążając nimi Skarb Państwa.